

Pásztorok és halászok

Mára már csak nyomokban maradt meg az a népi kultúra, amit Kunkovács László fotói ábrázolnak. A neves fotóművész, egyúttal néprajzkutató 62 képét mutatta be a budapesti Forrás Galéria idei első tárlata, 2013 februárjában.

Kunkovács László fotóművész

A kiállítás anyaga két témakörre terjedt ki: megismerkedhettünk a magyarországi pásztoremberek életével és tevékenységével, valamint a hagyományos halászatot űzők világával. Megjelentek e két ősi foglalkozás művelőinek portréi, eszközei, a tevékenységük keretétől szolgáló környezet, a tanyák, ahol élnek, sajátos melléképületeikkel.

Herman Ottó, a nagy természetbarát ősfoglalkozásnak nevezte a pásztorkodást és a halászatot. A kiállított fotókon megörökített életképek, arcok valamilyenkor talán éppolyan ereklék lesznek majd, mint az amerikai indián világ fennmaradt képei. A jelenlegi civilizációs zsákutca-világban hasznos dolog felidézni azt a természetközeli életet, amit ezek az emberek egykor éltek (és kis részben, itt-ott még ma is élnek). A kinnhaló gulyás, a magányában is önérzetet, lelki tartást mutató juhász, a szótlan halász mind ennek a világának a reprezentánsai, a maguk ma már kuriózumszámba menő eszközeikkel (juhászkapó, nyomóháló, tapogató), melyek azonban egyúttal használóik, alkalmazóik igen nagy szakértelméről, természetismeretéről is tanúskodnak. Ezek az emberek nem szennyeznek, nem rabolják ki környezetüket, hiszen az mindennapi létezésük kerete, alapja

is egyben. Nem csak egyfajta nosztalgianak lehetnek alanyai, de valamiféle mintául is szolgálhatnak, amihez talán egykor valamilyen formában visszanyúlhatunk.

Az öreg halász

Szibériába és Belső-Ázsiába is, a szomszédos országokról, a Balkánról nem is beszélve. A távoli országokban is a népi, néprajzi hagyományokat kutatta, felkereste az ősi áldozóhelyeket, a felfe-

A juhász

Halászháló kivetése

Kunkovács László Endrődön (ma Gyomaendrőd) született 1942-ben, és tanítóképzőt végzett. Első munkahelye Csárdaszállás tanyavilága, az ottani tanyasi iskola volt. Újságírói oklevelet is szerzett, és sokáig az MTI fotósa volt. A 80-as évektől már szellemi szabadfoglalkozású, aki hátizsákját hátra véve járta – szó szerint – a világot. Jóllehet a világ közepének az Alföldet tartja, távoli térségeket is célba vett, így eljutott

dezzet sziklarajzokat, beszélt az ott élő „bölcsekkel”. Munkáját, felfedezéseit néprajzi, szociográfiai, kultúrtörténeti írások százaiban tette közzé. 2000-től több könyve is megjelent, idénre várható Pásztoremberek monográfiája.

Számos kitüntetésben részesült, legutóbbi a Magyar Érdemrend Tiszti Keresztje, ezt 2012-ben kapta. Tagja a magyar Művészeti Akadémiának.

Szöveg, kép: Bognár Mária